

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

SIMONFALVI ANCSA

A
CSODÁLATOS
nagyapó * * *

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

SIMONFALVI ANCSA

A
CSODÁLATOS
nagyapó * * *

TÖRÖK BIANKA RAJZAIVAL

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

A hinta

Jerkó nyaralni érkezett a nagyszüleihez egy gyönyörű kis faluba, Lapuba. A kutyája és egyben legjobb barátja, Fufi is elkísérte. Jó párszor töltötték már itt a szünidőt, de Jerkó érezte: ez a nyár más lesz, mint a többi.

Ahogy kilépett nagyapóhoz az apró parasztház verandájára, és körülnézett a viruló kertben, rögtön eszébe jutott valami:

– Apó, de jó lenne egy hinta! Mit gondolsz, építhetnénk egyet? – kérdezte, Fufi pedig egyetértően vakkantott.

– Hohohohó, kisunokám, mi sem egyszerűbb ennél! – mondta Apó, és elviharzott a kulipintyó irányába, ahol a szerszámokat tartotta.

Kisvártatva megjelent egy hatalmas rönkfával, majd újra eltűnt. Aztán visszatért egy szerszámosládával, és szép ráérősen kipakolt.

– Na, Jerkó, kisunokám, most figyeljél, mert ez itt a fejsze! – És sitty-sutty, Apó a fejszével szétkummantotta a rönkfát.

Aztán a fűrész segítségével a fadarabokból kis léceket fabrikált. A szögelésben már Jerkó is segített, Fufi pedig az árnyékban heverésze figyelte, hogy mi sül ki ebből.

– Hoppszalahopp, már kész is a hinta. Nem kell más, csak egy jó erős kötel meg egy kis égszínkék festék a csinosításhoz, és már repülhettek is! – mosolygott Apó, majd ismét elsietett, és egy pillanat múlva hatalmas hohohohó! kiáltással tért vissza már a kötéllal és a festékekkel együtt.

Jerkó és Fufi kaptak egy-egy ecsetet, és ügyesen lefestették a hintát Apó útmutatásai szerint. Amikor megszáradt, együtt felerősítették a meggyfára.

– Hohohohó, kisunokám, készen állsz a felszállásra? – kérdezte tettere készen Apó.

– Igeeeeen! – süvítette Jerkó, és már be is fészkelődött a hintába. Mellé nyomakodott Fufi is. Naná, hogy ő sem akart kimaradni a mulatságból!

Ekkor Apó lendített egy hatalmasat a hintán. Aztán még egyet. És még egyet. És még egy utolsót. Jerkó és Fufi szava elakadt, mert ilyen magasan még soha nem jártak.

Találkoztak egy nagy csapat szúnyoggal, akikkel megígértették, hogy nagyapóék kertjét jó messzire elkerülik.

Egy méhecske is megpihent a hintájukon. Elárulta, hogy idén nagyon különleges bodzaméz készül a kert végében álló kaptárban.

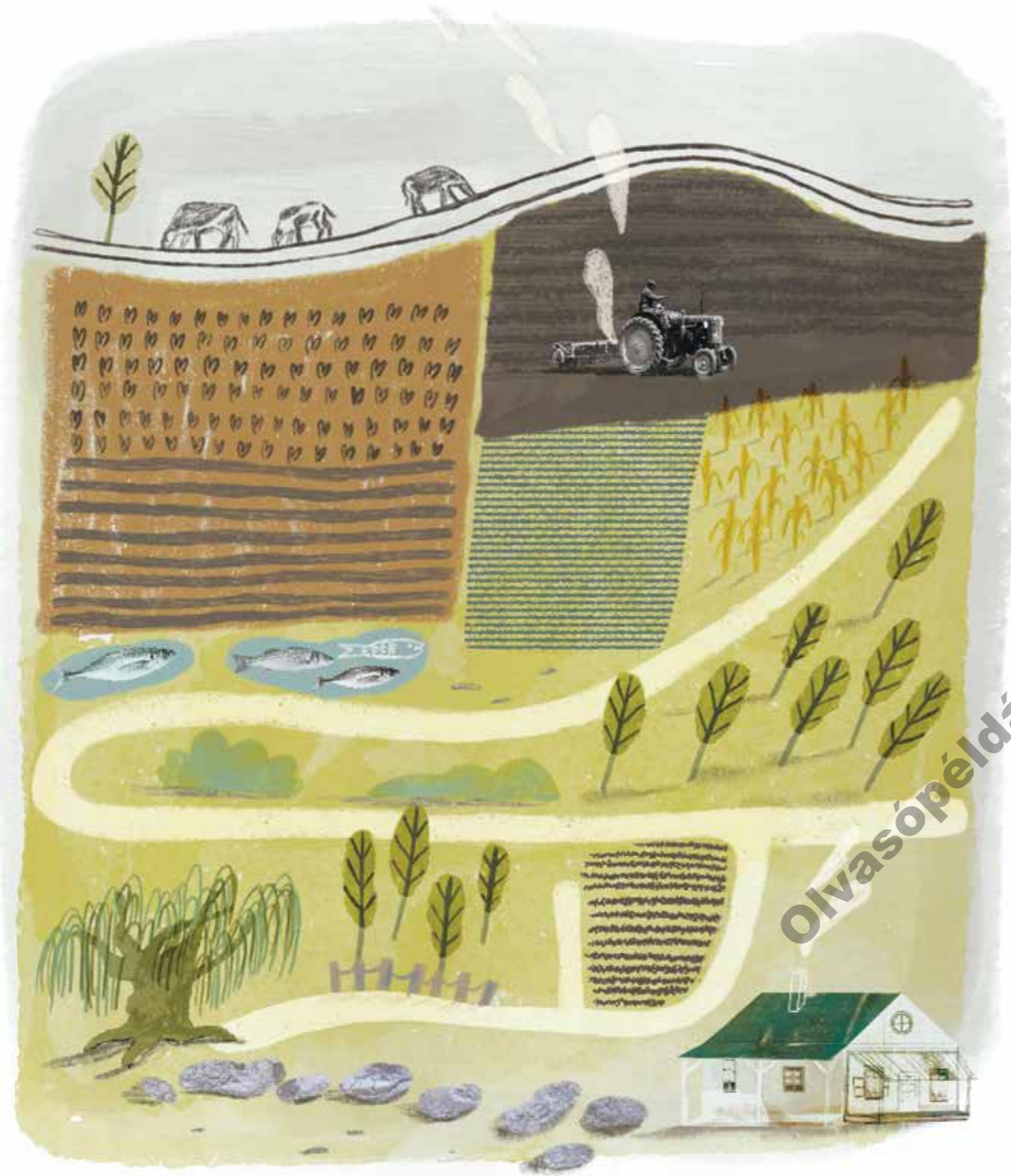
Megbeszélték a meggyvágóval az időjárást, aki szerint ha ilyen fülledt a levegő, akkor hamarosan eső lesz.

Végighallgatták a cinege panaszáradatát a bagolyról, aki egész éjjel furtonfurt huhog, majd a bagoly magyarázatát, miszerint ebből egy szó sem igaz.

Berepültek egy fecskerajba, ők azt csivítették, hogy milyen boldogok, hogy még több hónapnyi pihenőidejük van itt, a gyönyörű Lapun, mielőtt visszatérnének Afrikába.

Bekukkantottak egy repülőgépbe, ahol az utasok épp kikapcsolták a biztonsági öveiket, így ők is egy kicsit lazábban fogták a hinta kötelét.

Végül beszálltak a fellegek közé, és beleharaptak a legbodorabb felhőbe, ami tényleg vattacukorízű volt.

Fentről Lapu egészen aprónak tűnt, és mégis pontosan látták nagyapóék házat, körülötte a gyümölcsöst, a veteményest, a kulipintyót és a nagydombot is.

– Kézmosás, és jön a pampuska! – hallatszott valahonnan nagyon messziről Mamó hangja, a hinta pedig lassulni kezdett.

Amikor teljesen megállt, Apó kiemelte Jerkót, és mindentudóan azt kérdezte:

– Na, kisunokám, sokat panaszkodott a cinege a vén uhu bagolyra?

– Sokat. Apó, te tudtad, hogy ez egy csodahinta? – kérdezte elke-rekedett szemmel Jerkó.

– Tudtam – kacsintott Apó, de nem mondott többet, mert meglátta, hogy Mamó már integet a konyhaablakból, hogy siessenek, mert ki-hűl a vacsora, így inkább Jerkóval a nyomában berohant a konyhába.

A homokozó

Jerkó és Fufi napokig szinte ki sem szálltak a hintából. Egy verőfényes szerda délután azonban eszükbe jutott valami a diófa árnyékában. Már messziről integettek Apónak, aki épp hozzájuk igyekezett. A nagy hőségre való tekintettel feltette a szalmakalapját is.

– Apó, de jó lenne egy homokozó! – sóhajtotta Jerkó, Fufi pedig egyetértően vakkantott.

– Hohohohó, kisunokám, mi sem egyszerűbb ennél! – mondta Apó, és tempósan elcsullangott a szerszámos kulipintyó irányába.

Apó hamarosan megjelent egy talicskával, amiben pár téglát, egy festékesdobozt és egy kis zsák homokot tolt. Letette, majd újra eltűnt, és egy kopott kislapáttal tért vissza. Ezután Jerkóval és Fufival megtanácskozták, hogy a homokozót a diófa tövébe építik, így mindig lesz árnyék felette.

– Na, Jerkó, kisunokám, most figyelj! Ásóval kivájom a téglák helyét. – És csak úgy surrogott az ásó a tempós munkában. Apó aprócska téglalapot mélyített a földbe.

Aztán közösen kirakták a homokozó szélét téglákból. Amikor kész lett, Jerkó és Fufi izgatottan figyelték Apót, aki a feje fölé emelte a homokzsákot, és mintha esőt permetezne, hullajtotta a homokot a keretbe, úgy, hogy egy szem sem ment mellé. Aztán lefestették az ütött-kopott homokozólapátot égszínkékre, és Apó így szólt:

– Hoppszalahopp, már kész is a homokozó!

– Igen, de olyan kicsi, alig férünk el benne Fufival – válaszolta csalódottan Jerkó.

– Rá se retyetye, menjetek csak be! – vigasztalta Apó, ő pedig továbbállt, hogy meglocsolja a veteményest.

Jerkó és Fufi – bár nem túl lelkesen – nekiálltak a várépítésnek. Fogták a vödört, telerakták vizes homokkal, és alaposan lenyomogatták a lapáttal. Aztán Jerkó gyorsan megfordította, rákoppintott egyet a homokozólapáttal, és abban a pillanatban, ahogy felemelte, a homokvár nagyobbra nőtt, mint a kerti kulipintyó.

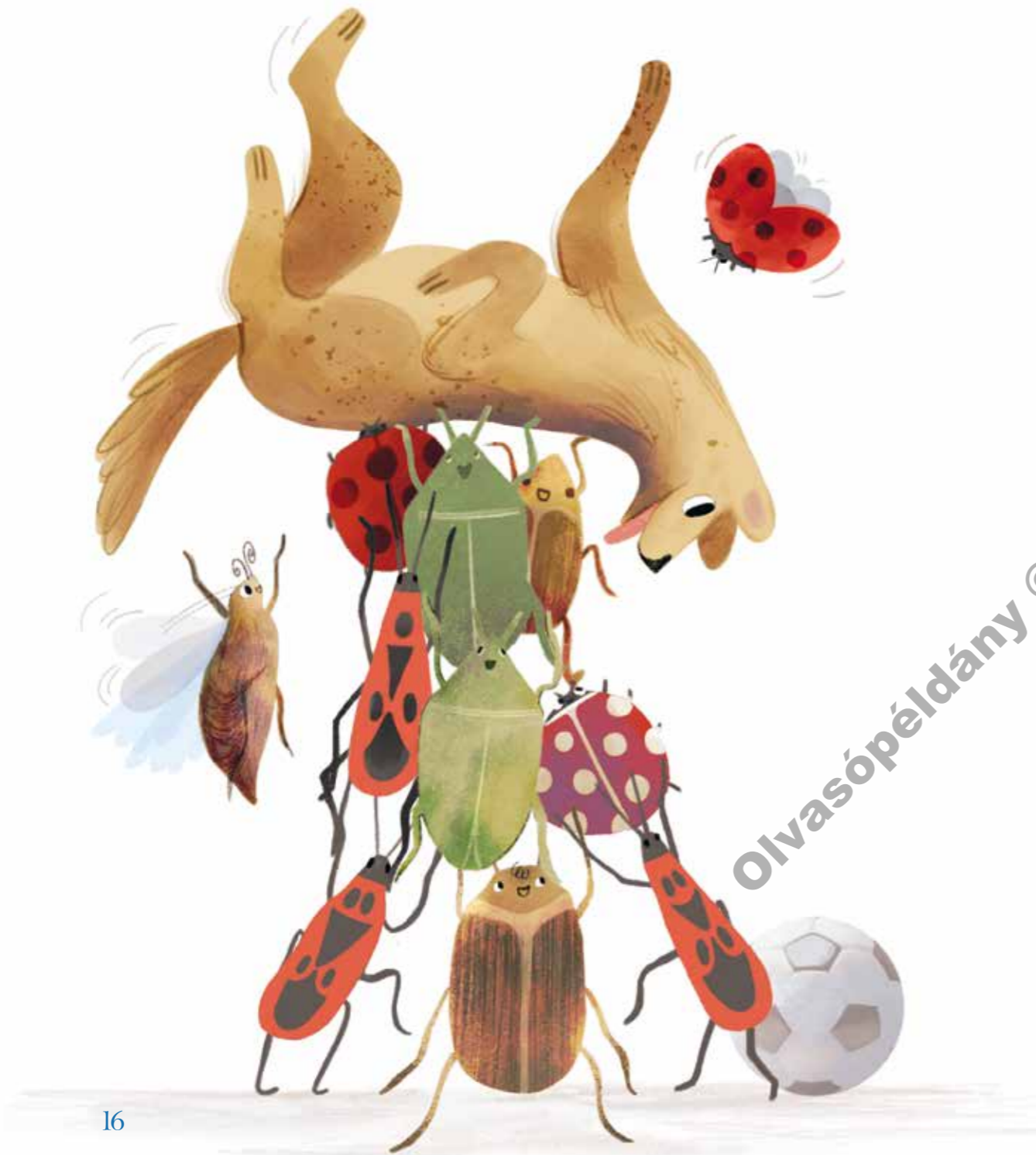
– Juhéjj! – kiáltotta el magát Jerkó, Fufi pedig azonnal kikaparta a kaput, és beléptek.

A homokvárban a hangyák épp a bodobácsok ellen küzdöttek a kerti homokfoci-bajnokságon. Jerkó a hangyák, Fufi a bodobácsok csapatába állt be, bírónak pedig a homoki futrinkát nevezték ki. Jerkó is szórta a gólokat, de az igazi sztár Fufi volt, aki elképesztő gyorsasággal szalomozott a labdával az ellenfél kapuja felé, és olyan gólpaszokat adott a bodobácsoknak, hogy azóta is imába foglalják nevét. Hiába küzdött derekasan az óriás hangya a kapuban, hiába

állítottak be a csatárok közé szárnyas hangyákat, hátvédnek pedig a csípős vöröshangyákat, Fufit, a bodobácsok bajnokát senki sem állíthatta meg.

A szünetben Jerkóék készítettek mindenkinek két gombóc eper-vaníliásat a fagyiformába. Újult erővel indultak neki a második féldő-nek, amiben a játék már sokkal kiegyenlítettebb volt, köszönhetően annak, hogy a hangyáknak végtelen számú cseréje volt, a bodobácsok

pedig kezdtek kifulladásra. Így történhetett, hogy a meccs végül döntetlennel zárult, az összes résztvevő legnagyobb örömére. Az addig a lelátón szurkoló csincsók, rétipoloskák, csíkszegélyű bogarak és katicák vállukra vették a meccs gólkirályát, Fufit, és körbevitték a pálya szélén a tömeg előtt.

Jerkó és Fufi nagyon elfáradtak, ezért letelepedtek egy homokból gyúrt nyugágyba, és onnan hallgatták a kabócák ciripelését. Majdnem el is szundítottak, amikor valahonnan, nagyon távolról meghallották Mamó hangját.

– Gyertek, kész a bodzaszörp!

Gyorsan elkészöntek a csapatuktól, és ahogy kiléptek a vár kapuján, az rögtön normális méretűre zsugorodott.

– Na, Jerkó, kisunokám, a vezérhangya még mindig bal hátsó lábbal ontja a gólokat? – kérdezte nagyapó mindentudóan.

– Igen – válaszolta Jerkó –, de a gólkirály Fufi lett! – Már kicsit sem volt meglepődve azon, hogy Apó a csodahomokozó titkát is ismeri.

Mielőtt beléptek volna a házba, leporolta Fufi bundájáról az utolsó homokszemet is, és a konyhaasztalhoz telepedve együtt itták meg a jeges bodzaszörpjüket.

A bicikli

Még a nyár közepéhez sem közeledtünk, amikor Jerkónak eszébe jutott, hogy milyen jó lenne egy bicikli kis kosárral a hátulján, hogy Fufit is mindenhova magával vihesse. Úgyhogy minden különösebb teketóriázás nélkül már pirkadatkor Apó elé állt, és a következőt kérdezte:

– Jó reggelt, Apó! Tudnál nekem építeni egy biciklit?

– Hohohohó, kisunokám, mi sem egyszerűbb ennél! – válaszolta Apó, és a szeme sem rebbent.

Azért még elszürcsölte a pöttyös bögréjéből a kávé, fejére csapta a szalmakalapját, elillant a kulipintyó irányába, és tüstént megjelent egy rissz-rossz, régi bicajjal.

– Na most, kisunokám, ez a jószág saccperkábé pont 64 éves. De ne aggódj, szépen kipofozzuk, és jobb lesz, mint új korában! – rikkantotta, és ismét elporzott a szerszamos kulipintyó irányába.

Jerkó és Fufi gyanakodva nézte a rozsdás, vénséges vén bicaját, de arra jutottak, kívárlják, mi kerekedik ki ebből. Apó hamarosan egy dobozzal tért vissza. Jerkóék kíváncsian lestek bele, de semmi különlegeset nem láttak benne, így hát érdeklődve várták Apó magyarázatát.

– Na figyeljeteK, barátocskáim, ez itt a smirgli! – emelte ki a lábából Apó a dörzspapírt, és azonnal munkához láttak.

Az összes rozsdát ledörgölték a bicajról, majd alaposan letörölggették. Aztán előkerült az égszínkék festék is a dobozból. Hamar lefestették a vázat. Amíg száradt, Apó felpumpálta a kerekeket, és felszerelt egy kosarat is Fufinak.

– Hoppszalahopp, már kész is a bringa! – jelentette ki elégedetten.

Jerkó és Fufi csillogó szemmel nézték a gyönyörű bicaját, amin minden volt: kosár, lámpa, csengő.

– Na, kisunokám, készen állsz a száguldásra? – kérdezte Apó, miközben felcsatolta Jerkóra, majd Fufira a bukósisakot.

– Igeee... nem. Nagyapó, én nem tudok biciklizni – jelentette ki elkeseredve Jerkó.

– Na ne viccelj, kisunokám! Pattanj fel arra a bicajra, csak tekerj, én pedig tollak!

És így is lett. Jerkó tekert, Fufi bundája csak úgy lobogott, Apó pedig pipával a szájában úgy futott a bicaj mellett, mintha nem lenne holnap. Aztán elengedte őket. Felszáguldottak Lapu lemeredekebb dombjára,

de a csúcson nem lefelé vették az irányt, hanem elképesztő gyorsasággal tekertek a levegőben tovább, tovább és tovább, egészen az űrig!

Végül a Holdon landoltak, ahol épp egy galaxisközi kerékpárverseny zajlott. A Szaturnuszról érkezett bíró elfogadta a jelentkezésüket, így ők is beállhattak a versenybe.

Az első versenyszám a kráterkerülgetés volt. Jerkó és Fufi először kicsit izgult, hogy a kráter közelében felforrósodhat a helyzet, de

miután egy csillagközi csincilla elmagyarázta nekik, hogy ezek nem vulkáni kráterek, hanem régi meteorbecsapódások nyomai, beletapostak a pedálba. Akárhogy is cikcakkoztak, az első hely ebben a számban a Marsról érkezett versenyzőé lett.

A következő feladat az egykerekezés volt, amiben a nyolcvanhat induló közül a Holdbéli Nyúl győzedelmeskedett. Nem is csoda, hiszen kiválóan tudott egyensúlyozni hatalmas füleivel.

A gyorsasági verseny az egyik holdi tengerben zajlott, ami – ahogy Jerkóék kiderítették – neve ellenére egy hatalmas síkság, csak régen a sötét színe miatt tengernek hitték a csillagászok. A rajtnál Jerkó és Fufi úgy kilőtte magát, hogy a többi versenyző a következő pillanatban már csak a hátukat látta. Jerkó minden erejét beleadta a pedálozásba,

Olvasópéldány © Pagon

és bár a Holdon nemhogy szél, de még egy fia szellő sincsen, utánuk bizony porzott a holdi tenger, egészen a célíg.

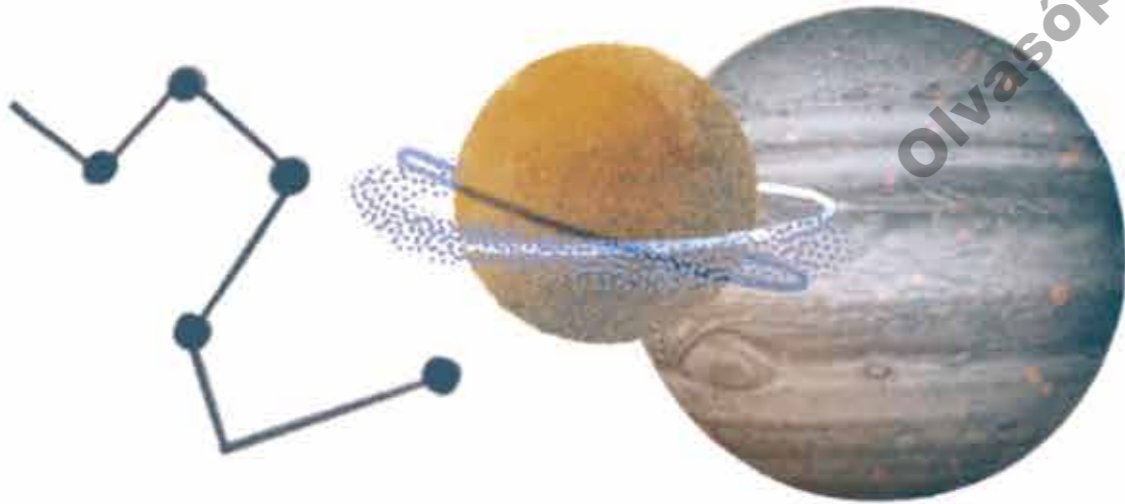
A díjátadó kellős közepén különös fényjeleket vettek észre a Föld felől. Jerkó a morzejelekből kiolvasta a Mamó üzenetét: „Kész a lecsó, gyertek mielőbb!”

A lecsó gondolatára azonnal nyeregbe pattantak, és meg sem álltak nagyapóék házáig.

Amikor Apó lecsatolta róluk a bukósisakot, azt kérdezte:

– Na, megmutatta a Holdbéli Nyúl a nullakezes trükköt?
– Azt nem, de ő lett a legjobb az egykerekezésben! Mi pedig megnyertük a galaxisközi kerékpárverseny gyorsasági számát – mutatta büszkén Jerkó és Fufi a Hold-érmeket.

Több szó nem is esett, mert rohantak a konyhába, olyan jó lecsó-illat áradt az ablakon át.

A kuckó

A nyár derekán járhatott, amikor a kis csapatnak eszébe jutott: de jó lenne felújítani azt a régi kuckót, ami fent van a körtefa tetején!

Miután Apónak a reggeli tornája közben elmondták az ötletet, így szólt:

– Hohohohó, kisunokám, hát mi sem egyszerűbb ennél! – És jó szokásához híven elvonult a szerszámos kulipintyóba.

Rövidesen visszatért egy létrával, pár deszkával, egy kalapáccsal, egy szöges dobozzal és egy kis, kék festékes tégellyel. Feltette a közellátó szemüvegét, amiből Jerkó rögtön tudta, hogy nagy eszkábálás következik.

– Képzeld, Jerkó, ezt a kuckót még az édesapám építette, amikor kisfiú voltam! Jó kis bunki ez, veselkedjünk neki!

Felvitték a házikóba a kellékeket, aztán a második körben Jerkó Fufit is felcipelte a hátizsákjában. Először kicserélték az elkorhadt deszkákat a kuckó alján. A meglazult elemeket a szögek és a kalapács segítségével jó alaposan a helyükre erősítették. A tetőn is voltak hibák, de pár kis deszkával azt is befoltozták. Amikor Apó úgy gondolta, hogy a bunki már szinte teljesen kész, így szólt:

– Utolsó simításként fessétek le az ajtó- és az ablakkeretet, aztán hoppszalahopp, már kész is a kuckó! – Ő pedig szép komótosan lemászott, és elkezdte építeni a kiskertben az uborkáknak a futóhálót.

A jó cimborák megfogadták Apó tanácsát, és hamarjában lepingálták az égszínkéék festékekkel a kereteket.

– Integessünk le Apónak, hogy kész vagyunk! – javasolta Jerkó Fufinak, de amikor kinéztek az ablakon, egy teljesen új világ tárult eléjük. – Ezt itt a dzsungel! – üvöltötte Jerkó boldogan, amikor egy orangutánkölyök libbent eléjük egy indán, és játszani hívta őket.

Elhatározták, hogy követik a kismajmot. Jerkó megvárta, hogy Fufi beugorjon a hátizsákjába, aztán gyorsan választott egy indát, és az orangután után lendült.

A majomkölyök körbevezette őket a dzsungelben. Csak ámultak-bámultak a gyönyörű, illatozó növények láttán. Megetették a Jerkó zsebében talált csokis pufival a hűsevő növényt, de amikor átlen-dültek egy raflézia felett, hirtelen elpárolgott a lelkesedésük, hiszen a dzsungel leghatalmasabb virágának nem elég, hogy kelkáposzta-szaga volt, legyek százai dongták körül.

Az orangutánkölyök bemutatta őket a szavannai barátainak is: csúszdázta a zsiráf nyakán, befújtak az elefánt ormányába, megszámozták a zebracsapat csíkjait, versenyt futottak a gnúkkal, amikor is hirtelen eléjük toppant egy oroszlán.

Az állatok egy másodperc alatt szétszéledtek, Jerkónak azonban megijedni sem volt ideje, ugyanis Fufi rögvest olyan bátor, vad ugatásba kezdett, mintha nem is az állatok királyával, hanem Rózsika néni macskájával állna szemben. Az oroszlán riadtan eliszkolt, a hős kiskutyát pedig együtt éljenezte az egész állatsereg, amikor Mamó hangját valahonnan nagyon messziről meghallották:

– Gyertek hamar, indulunk fagyizni!

Ennek hallatára gyorsan búcsút intettek a kis orangutánnak, és egy liánon visszalendültek a kuckóba.

Amikor lemásztak a fáról, Apó azt kérdezte:

– Na, gyerekek, a kis orangután veletek is megszámlolta a zebra csapat csíkjait?

– Igen, 6793! – válaszolta rögvest Jerkó.

– Na, akkor új zebrák érkezhettek a csapatba, mert én 4578-ra emlékeztem – mondta nevetve Apó.

Nemsokára Jerkó már vanília-, Fufi pedig sztracsatellafagyit nyalogatott, miközben zizgett a fejük felett a rezgő nyárfa és ciripeltek a kabócák.

A medence

Július huszonhatodika az év legmelegebb napja volt: perzselő napsütés, az égen csak egyetlen felhő botladozott, délre pedig ő is megadóan szertefoszlott.

– Apó – lihegte Jerkó –, annyira jó lenne egy medence!

Fufi most csak egy apró beü!-vel reagált, mert minden erejére szüksége volt a hűsüléshez.

– Hohohohó, kisunokám, mi sem egyszerűbb ennél! – rikkantotta Apó, akinek a nagy hőségben a szalmakalapja alatt egy vizes zseb-kendő is lapult.

Egykettőre kicincált a szerszámos kulipintyóból egy réges-régi vas-kádat, és így szólt:

– Na, kisunokám, nem kell más, csak egy jó alapos súrolás, és kész is a medence!

– Ez, Apó? Dehát ez egy kád! – jegyezte meg döbbenetben Jerkó.

– Jó, jó, de micsoda kád! – válaszolta Apó.

– Ütött-kopott – válaszolta Jerkó a legkisebb lelkesedés nélkül.

Fufi érezte, hogy barátjának szüksége van a segítségére, ezért azonnal a kád mellett termett. Mindketten kaptak egy dörzsiszivacsot, súrolóport, és addig sikálták a kádat, amíg vissza nem nyerte eredeti égszínkék színét. Ahol lepergett a festék, ott újramázolták, és amikor megszáradt, Apó a kútból hordott vízzel színültig töltötte. Aztán így szólt, amikor a véletlenül belepottyant levelibéka fejvesztve kiugrott a kádból:

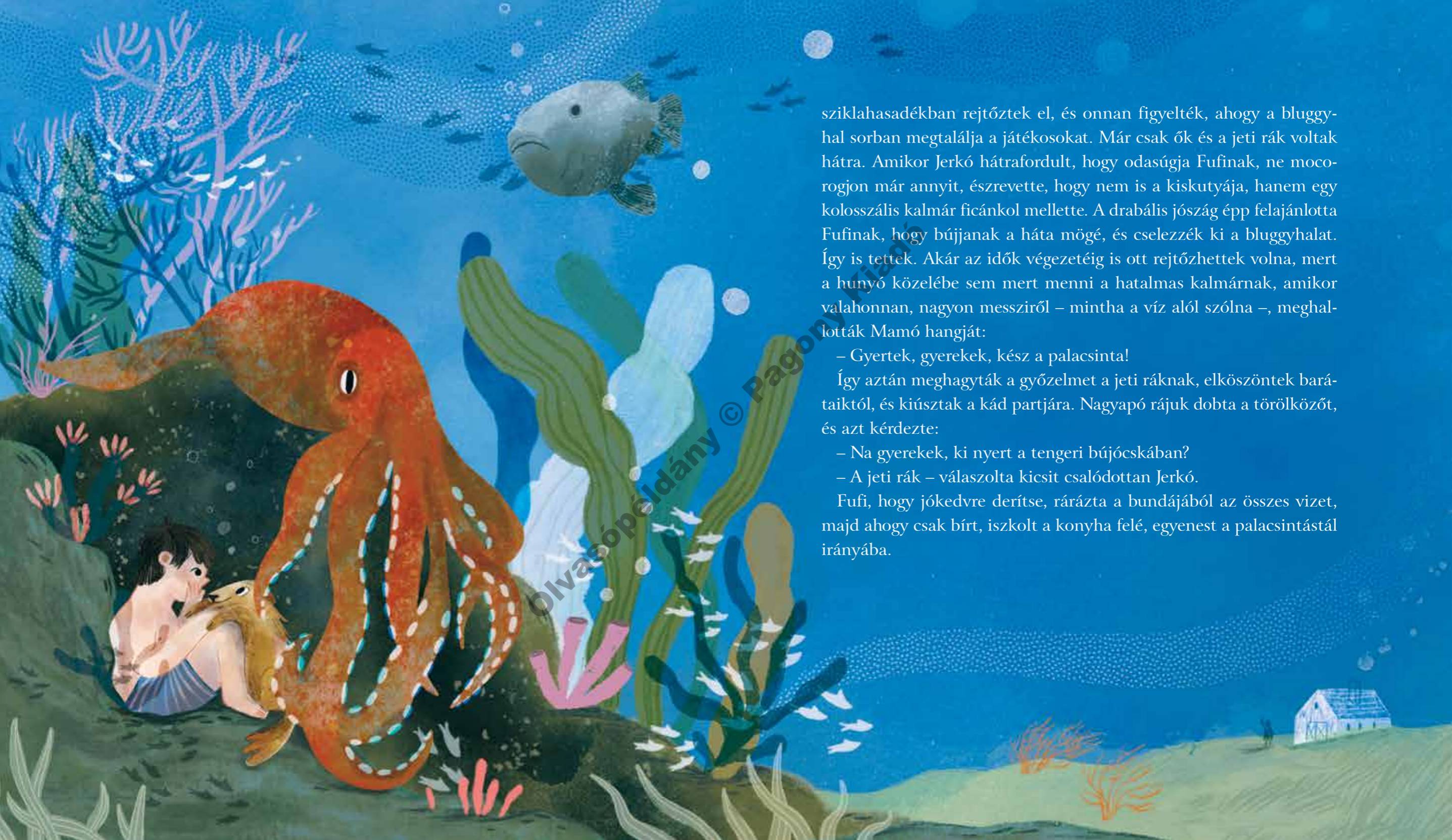
– Hoppszalahopp, már kész is a medence! Készen álltok a lubickolásra?

– Igen!!! – rikkantotta Jerkó és Fufi, és egymás kezét-mancsát fogva beugrottak a kádba.

Amikor kinyitották a szemüket, a mély tenger legmélyén találták magukat. Szerencsére egy csapat nyugdíjas lámpáshal világított mellettük, így mindent kiválóan láttak.

Ahogy feljebb úsztak, egyre világosabb lett, és csodálatos világ tárult eléjük. A tengervíz kristálytisztá volt és hűvös. Tarkabarka halak, medúzák, tengeri csillagok köröztek körülöttük. Észrevették, hogy víz alatti világ lakói épp bújócskát szerveznek, amihez örömmel csatlakoztak.

A bluggyhal számolt, a többiek pedig elbújtak. A pikkelyes lábú csiga egy nagy kő mögé, a jeti rák beásta magát az iszapba, a mandarinhal egy korall ágai közé húzódott, a tengeri uborka pedig rájött, hogy igazából alig tud mozogni, ezért maradt ott, ahol volt, és igyekezett láthatatlanná válni. Jerkóék egy víz alatti

sziklahasadékban rejtőztek el, és onnan figyelték, ahogy a bluggyhal sorban megtalálja a játékosokat. Már csak ők és a jeti rák voltak hátra. Amikor Jerkó hátrafordult, hogy odasúgja Fufinak, ne moco-rogjon már annyit, észrevette, hogy nem is a kiskutyája, hanem egy kolosszális kalmár ficánkol mellette. A drabális jószág épp felajánlotta Fufinak, hogy bújjanak a háta mögé, és cselezzék ki a bluggyhalat. Így is tettek. Akár az idők végezetéig is ott rejtőzhetek volna, mert a hunyó közelébe sem mert menni a hatalmas kalmárnak, amikor valahonnan, nagyon messziről – mintha a víz alól szólna –, meghallották Mamó hangját:

– Gyertek, gyerekek, kész a palacsinta!

Így aztán meghagyták a győzelmet a jeti ráknak, elköszöntek barátaiktól, és kiúsztak a kád partjára. Nagypó rájuk dobta a törölközőt, és azt kérdezte:

– Na gyerekek, ki nyert a tengeri bújócskában?

– A jeti rák – válaszolta kicsit csalódottan Jerkó.

Fufi, hogy jókedvre derítse, rárázta a bundájából az összes vizet, majd ahogy csak bírta, iszkolt a konyha felé, egyenest a palacsintástál irányába.

A rajztábla

Augusztus elején már kora reggel rekkenő volt a hőség. Jerkó kitalálta, hogy jéghegyeket rajzol aszfaltkrétával, és jó erősen gondol a télre, a hó szagára, akkor biztosan könnyebb lesz elviselni a meleget. De hol lehet a kréta?

– Nagypó! Van még abból a krétából, amivel tavaly nyáron rajzoltam? – kérdezte Jerkó Apót, aki a diófa árnyékában hűsölt Fufival.

– Hát persze, kisunokám, már hozom is! – válaszolta Apó, és eltűnt a szerszamos kulipintyóban.

Rövidesen visszatért egy nagy kosár krétával és egy hatalmas, leharcolt, pókhálós rajztáblával.

– Hohohohó, kisunokám, itt vannak a kréták, és hoztam egy táblát is, amire rajzolhatsz. Kinyitjuk az állványát, és berakjuk ide, a rezgő nyárfa alá, így nem kell megsülnöd a járdán! Csak egy jó alapos takarítás, és már rajzolhatsz is! – mondta Apó, és elszembázott a kút irányába.

Húzott a kútból egy vödör vizet, Mamótól pedig szereztek súrolókefét és szivacsot. Jerkó felállította a táblát, Fufi segítségével szépen leporolta, aztán vizes kefével és a szivaccsal jó alaposan átdörzsölték, végezetül a keretét kékre festették.

– Hoppszalahopp, és már kész is a tábla! Na, kisunokám, mit fogtok rajzolni? – kérdezte Apó, amikor odanyújtotta a krétás kosarat.

– Valami jeges vidéket! – vágta rá Jerkó.

– Akkor rajzolj magadnak sapkát meg sálat is! – felelte komolyan Apó, majd lement a hús pincébe pakolászni.

Jerkó először is rajzolt pár jéghegyet, aztán egy szánkót. Utána felrajzolta Fufit a táblára, kis kötött sállal a nyakában. A kutya ebben a pillanatban eltűnt mellőle, és a képről integetett, hogy menjen

gyorsan utána. Így hát magát is felrajzolta Jerkó, jó melegen felöltözve, és hipp-hopp, a következő pillanatban már az Északi-sarkon volt. Gyúrt egy jó nagy hógolyót, és megcélozta vele Fufit. Csak-hogy – hiszen Fufi egyik hókupacból a másikba ugrándozott örömeiben – véletlenül egy épp felbukkanó rozsmárt talált el vele. A rozsmár

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

nem sokat teketóriázott, ő is gyúrt egy hógolyót, és elhajította Jerkó irányába, de hujj, pont a jegesmedvét dobta tarkón. A medve megfordult, látta a menekülő rozmárt, és azonmód utánahajított egy hógolyót, de az sajnos a sarki rókán csattant. A róka persze nem hagyta annyiban a dolgot, villámgyorsan repítette a medve felé a hógolyót,

az azonban a lundán landolt. Mivel a lundának fogalma sem volt, ki dobhatta meg, hiszen egészen addig békésen szálldogált az égen, egy hatalmas csatakiáltás után mindenkit megsorozott hógolyóval – és ezzel kezdetét vette az első nagy északi-sarki hócsata. Mindenki hajigált mindenkit, Jerkó és Fufi épp a hóbagoly hógolyója elől

menekült be a szánkó mögé, amikor valahonnan nagyon messziről meghallották Mamó hangját.

– Gyertek, felszeleteltem a dinnyét!

Így hát felpattantak a szánkóra, és gyorsan kicsúsztak a képből.

– Hoztatok nekem egy jégcsapot? – kérdezte Apó, miközben összecsuksa a rajztáblát.

– Azt nem, de egy hógolyót igen! – válaszolta nevetve Jerkó, és Apóhoz csattintotta az olvadó gömböt.

Aztán amilyen gyorsan csak bírtak, rohantak a konyhába, ahol Mamó már nyújtotta is feléjük a mézédés dinnyét.

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

A könyv

Ez volt az első igazán esős nap az idei nyáron. Nemcsak esett, hanem zuhogott, dörgött, villámlott, ráadásul még nagy erővel fúj a szél is. Jerkó és Fufi az ágyon heverészve nézegettek egy régi, dínós könyvet, amikor észrevették, hogy több helyen is kiszakadtak belőle a lapok. Hiába próbálták visszailleszteni, az oldalak állandóan lepotyogtak az ágyról, és nagyon macerás volt mindig jó sorrendben visszailleszteni őket. Ezért Jerkó kiment a konyhába, ahol Apó épp a kukoricát hán-toolta, és azt kérdezte:

– Apó, meg tudnád ragasztani a könyvemet? Kihullottak belőle a lapok.

– Hohohohó, kisunokám, hát mi sem egyszerűbb ennél! – válaszolta Apó.

Belelépett a csizmájába, felhúzta az esőkabátját, és kirohant a szakadó esőben a szerszámos kulipintyóba. Egy ollóval és egy nagy tekeres cellulxszal tért vissza.

– Na, kisunokám, akkor lássunk neki! Igaz, a ragasztószalag kicsit kék festékes lett, de rá se retyetye, nem fog ez a könyvben látszani – mondta Apó, és leült a konyhaasztalhoz.

Kipakoltak mindent maguk elé, és a kihullott lapokat szétterítették a könyv mellett. Aztán Apó levágott az ollóval egy darab cellulxot, és nekifogtak az oldalak visszaillesztésének. Nagyon kellett figyelni,

hogy a lapok jó helyre kerüljenek, és ne legyen kavarodás. Amikor végeztek, Apó így szólt:

– Hoppszalahopp, már kész is a könyv! – És visszaadta Jerkónak az olvasnivalóját.

Jerkó és Fufi berohantak a dínós könyvvel a szobába, elheveredtek az ágyon, végigsimították a festékes celluxszal beragasztott lapokat. Aztán hipp-hopp, a dínók világában találták magukat, ráadásul hatalmas szerencséjükre pont egy triceratopsz születésnap bulijába csöppentek!

A hatalmas, dzsungelszerű erdőben még hatalmasabb dinoszauruszok ropták épp a táncot a mulatságon. Jerkó és Fufi olyan parányiak voltak az óriási lények között, hogy szinte nem is látszódtak, de azért ők is rendületlenül táncoltak a dínógyerekekkel.

a velociraptor háromszor is megpördült a levegőben, mire visszahuppant. Jerkó és Fufi egy páros ugrást mutattak be, amit tapsviharral méltatott a dínósereg.

Az ugrálás után a tortázás következett. Miután az ünnepelt elfújta mind az öt gyertyát, felszelték a csokitortát, és az utolsó morzsáig mind megették. Amikor a szörp is elfogyott, valahonnan nagyon messziről meghallották Mamó hangját:

– Gyertek hamar, megfőtt a kukorica!

Gyorsan elközöntek a barátaiktól, és újra az ágyon feküdtek a hálószobában.

– Na, gyerekek, finom tortát sütött a triceratopsz anyukája? – kérdezte Apó, és lesöpörte Jerkó szája széléről a morzsát.

– Igen, de azért egy kukorica még belénk fér – válaszolta Jerkó.

Aztán már indultak is Fufival a konyha felé, ahol az asztalon várta őket a gőzölgő tengeri.

A köszöntés után az ünnepelt sorra bontotta az ajándékokat: a diplodokusztól egy nagy képeskönyvet kapott, a spinoszaurusztól egy pöttyös labdát, a dimorfodontól egy papírrepülőt, a deinonikusztól pedig egy trambulint.

A trambulínon hatalmas ugrádozás kezdődött, a T-rex szaltózott, az ünnepelt triceratopsz a hátáról pattant vissza,

A csónak

Elérkezett a lapui nyaralás utolsó napja. Jerkó szomorúan üldögélt a kertben Fufiival, és ahogy nézelődött, észrevett a kulipintyó mögött egy régi csónakot. Gyorsan megkereste Apót, aki a veteményes mellett álldogált, és a cukkinitermést nézte.

– Apó, lehet még használni azt a csónakot, ami a kulipintyó mögött van? – kérdezte Jerkó.

– Hohohohó, kisunokám, lehetni lehet, de ahhoz alaposan ki kell pofozni. Fogjunk hozzá hamar! – válaszolta Apó.

Feltette a szemüvegét, fejébe húzta a szalmakalapot, és már vontatta is az udvarra a csónakot, majd szokása szerint eltűnt a kulipintyóban. Hamarosan megjelent egy furcsa szerszámmal és a festékesdobozzal.

– Na, Jerkó, most figyeljél, mert ez itt a gyalu! Ezzel lehet a göcsörtös fát szépen kiegyengetni – mutatta Apó a legújabb szerszámot.

Apó segítségével Jerkó hamar körbегyalulta a csónak peremét, együtt alaposan kitakarították, végül pedig az utolsó csepp égszínkék festékekkel lemázolták a ladikot.

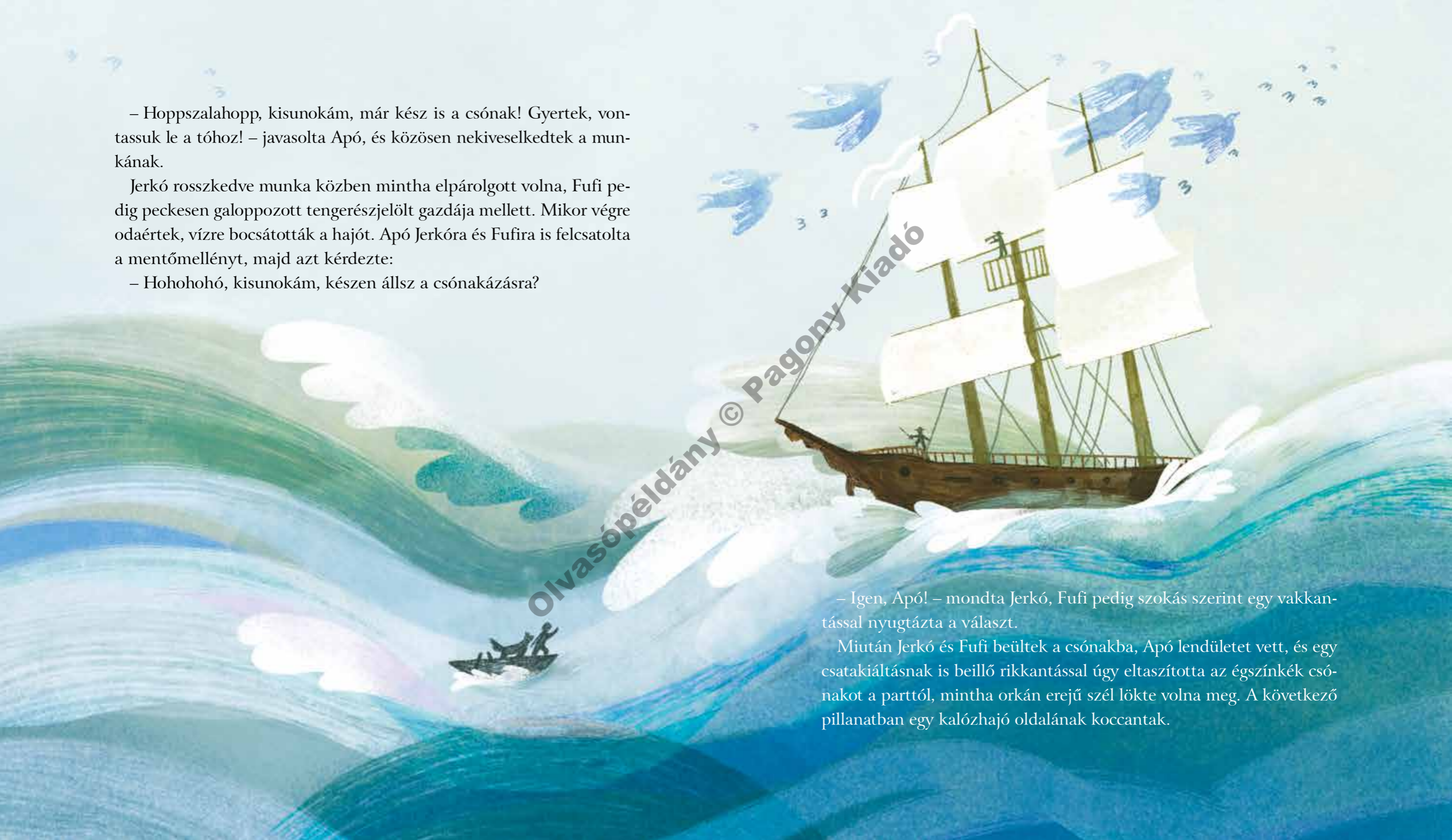
– Hoppszalahopp, kisunokám, már kész is a csónak! Gyertek, von-
tassuk le a tóhoz! – javasolta Apó, és közösen nekiveselkedtek a mun-
kának.

Jerkó rosszkedve munka közben mintha elpárolgott volna, Fufi pe-
dig peckesen galoppozott tengerészjelölt gazdája mellett. Mikor végre
odaértek, vízre bocsátották a hajót. Apó Jerkóra és Fufira is felcsatolta
a mentőmellényt, majd azt kérdezte:

– Hohohohó, kisunokám, készen állsz a csónakázásra?

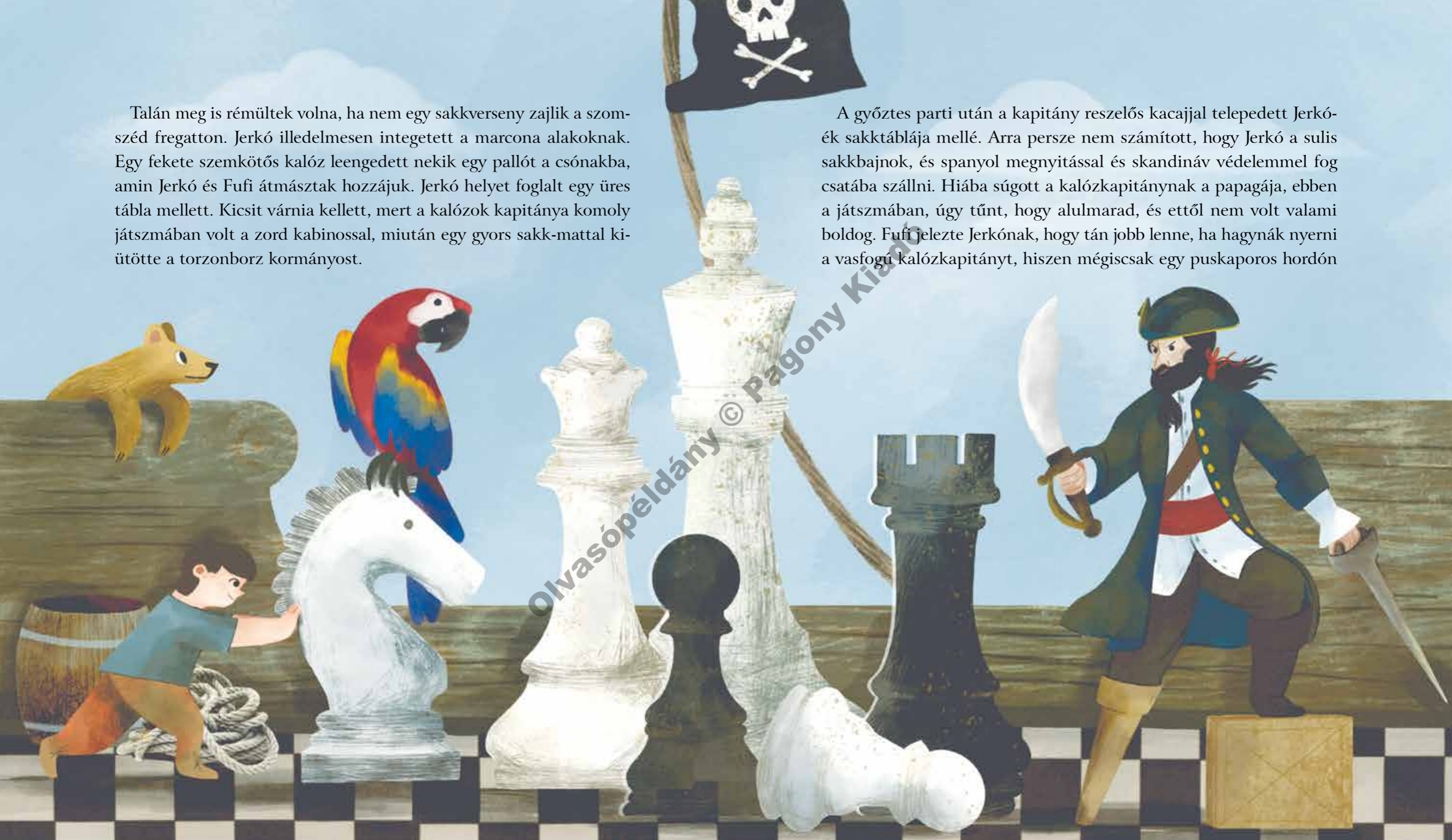
– Igen, Apó! – mondta Jerkó, Fufi pedig szokás szerint egy vakkan-
tással nyugtázta a választ.

Miután Jerkó és Fufi beültek a csónakba, Apó lendületet vett, és egy
csatakiáltásnak is beillő rikkantással úgy eltaszította az égszínké-
csónakot a parttól, mintha orkán erejű szél lökte volna meg. A következő
pillanatban egy kalózhajó oldalának koccantak.

Talán meg is rémültek volna, ha nem egy sakkverseny zajlik a szomszéd fregatton. Jerkó illedelmesen integetett a marcona alakoknak. Egy fekete szemkötős kalóz leengedett nekik egy pallót a csónakba, amin Jerkó és Fufi átmásztak hozzájuk. Jerkó helyet foglalt egy üres tábla mellett. Kicsit várnia kellett, mert a kalózok kapitánya komoly játszmában volt a zord kabinossal, miután egy gyors sakk-mattal kiütötte a torzonborz kormányost.

A győztes parti után a kapitány reszelős kacajjal telepedett Jerkóék sakktáblája mellé. Arra persze nem számított, hogy Jerkó a sulis sakkbajnok, és spanyol megnyitással és skandináv védelemmel fog csatába szállni. Hiába sűgött a kalózkapitánynak a papagája, ebben a játszmában, úgy tűnt, hogy alulmarad, és ettől nem volt valami boldog. Fufi jelezte Jerkónak, hogy tán jobb lenne, ha hagynák nyerni a vasfogú kalózkapitányt, hiszen mégiscsak egy puskaporos hordón

ülnek, amikor valahonnan nagyon messziről meghallották Mamó hangját:

– Gyertek gyorsan, kész a gyümölcsleves!

Jerkó hamarjában felajánlott egy döntetlent, amit a kalózkapitány megkönnyebbülten elfogadott, ők pedig visszapattantak a csónakjukba, és kisiklottak a tópartra.

– Na, kisunokám, Vaskapitány hogy bírta a vereséget? – kérdezte Apó mosolyogva.

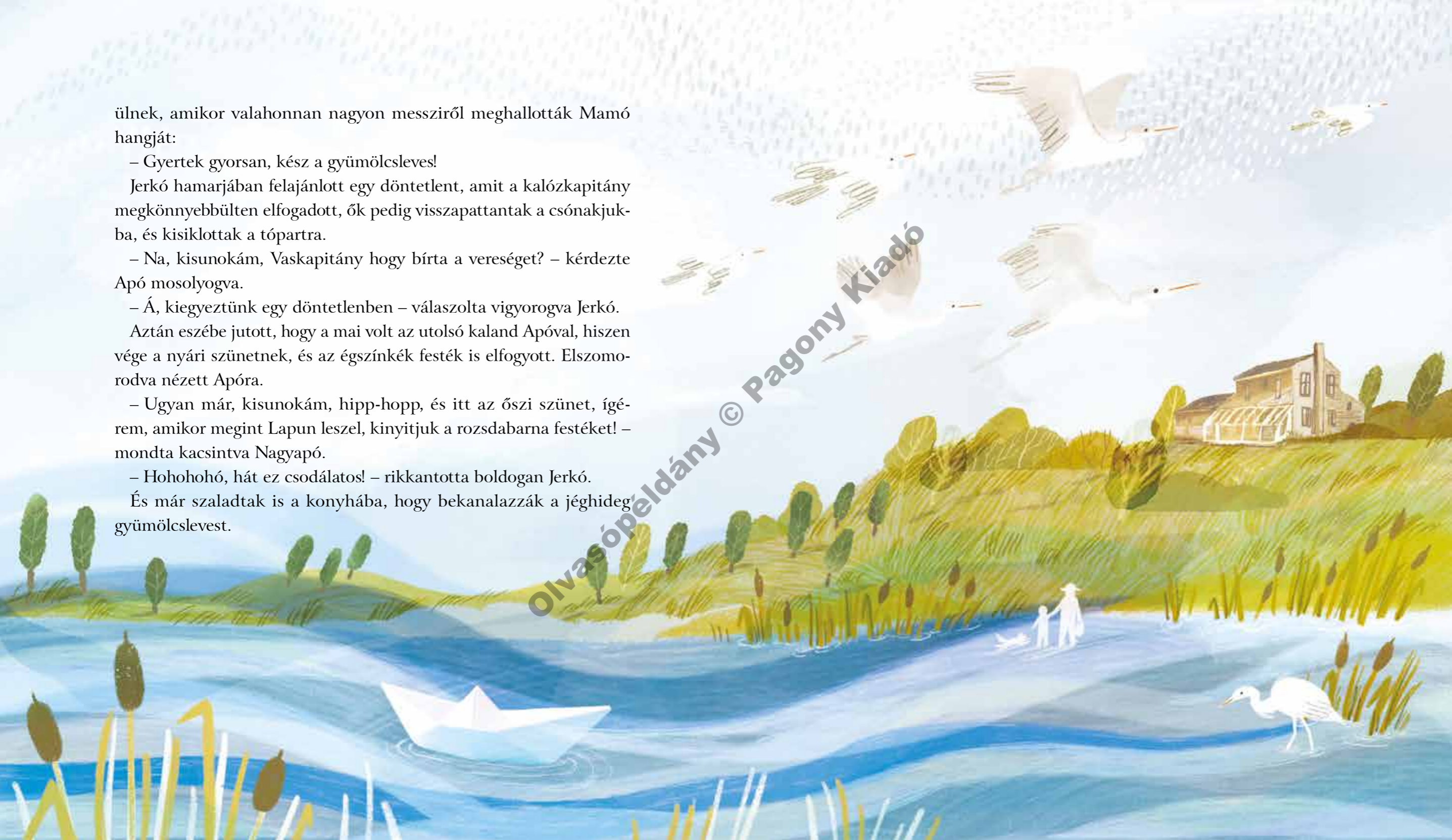
– Á, kiegyeztünk egy döntetlenben – válaszolta vigyorogva Jerkó.

Aztán eszébe jutott, hogy a mai volt az utolsó kaland Apóval, hiszen vége a nyári szünetnek, és az égszínkéék festék is elfogyott. Elszomorodva nézett Apóra.

– Ugyan már, kisunokám, hipp-hopp, és itt az őszi szünet, ígérem, amikor megint Lapun leszel, kinyitjuk a rozsdabarna festéket! – mondta kacsintva Nagyapó.

– Hohohohó, hát ez csodálatos! – rikkantotta boldogan Jerkó.

És már szaladtak is a konyhába, hogy bekanalazzák a jéghideg gyümölcslevest.

Tartalom

A hinta **5**

A medence **32**

A homokozó **12**

A rajztábla **38**

A bicikli **18**

A könyv **46**

A kuckó **26**

A csónak **52**

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

ISBN 978-963-587-575-7

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2024-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Simonfalvi Anca, 2024
Illusztráció © Török Bianka, 2024
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2024

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztő: Csobod Luca
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Zsarnóczky Renáta

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó